అమ్మ కోసం

18/10/19

నువ్విలా చేస్తావనుకోలేదమ్మా. నా మీద అంత ప్రేమ కురిపించేదానివి... అంత ధైర్యం ఇచ్చేదానివి...

అలాంటి నువ్వు ఇలా చేస్తావని కలలో కూడా వూహించలేదమ్మా. ఈ జీవితం జీవించడానికే అని నాకు ఎన్నోసార్లు చెప్పావు. నాలో ఆత్మస్థయిర్యం కలిగించావు. విజ్ఞానపు జ్యోతులు వెలిగించావు.

మరి ఒక్క రాత్రిలోనే నువ్వలాంటి నిర్ణయం తీసుకున్నావని నాకనిపించడం లేదమ్మా...

చిన్నప్పుడు ఆటలాడుతూ పక్కింటి కిశోర్‌ను ఏదో కోపమొచ్చి నేను చితకబాదితే, నన్ను కొట్టేసినంత పనిచేశావు.

"మనిషికంత కోపం వుండకూడదురా" అని నన్ను మందలించావు. మన ఇంటి గుమ్మాల మీద "తన కోపమే తన శత్రువు" అనీ, "శాంతమే భూషణము" అనీ సుద్దముక్కతో నా చేత రాయించావు.

మర్నాడు నేను వాటిని చెరిపెయ్యబోతుంటే వద్దని వారించావు. "నువ్వు రోజూ వాటిని చూడాలనే రాయించాను. రోజూ వాటిని చదవడంవల్ల నీ కోపిష్టితనం తగ్గుతుంది" అన్నావు.

నువ్వన్నట్టే బుద్ధిమంతుడనయ్యాను. గొడవలకు దూరంగా వున్నాను. స్కూలు చదువు పూర్తిచేసాను.

"మా అబ్బాయి బంగారు కొండ" అని నువ్వు ఇరుగుపొరుగు వాళ్లకు ఆనందంగా, గొప్పగా చెప్పడం చాలాసార్లు విన్నాను. నీ నమ్మకాన్ని వమ్ము చెయ్యకూడదని ఆనాడే అనుకున్నాను.

నాకు ఊహ తెలియకముందే నాన్న పోయినా అన్నీ నువ్వే అయి నన్ను పెంచావు. నాకూ నువ్వే సర్వస్వమయ్యావు.

నా కోసం తపించిన నువ్వే ఎందుకిలాంటి శాపం ఇచ్చావమ్మా? నేనేం తప్పు చేశానో చెప్పకుండానే నా కెందుకింత శిక్ష వేశావు తల్లీ?

"చందమామ రావె, జాబిల్లి రావే" అంటూ మన వాకిట్లో నన్నెత్తుకుని తిప్పుతూ పాడుతూ వుంటే నాకప్పుడు నీ ఒడి తీయదనమే తెలుసు. చందమామ చల్లదనమే తెలుసు. నా కోసం చందమామనే కొండెక్కి రమ్మన్న నువ్వే...

నాకు బాగా ఊహ తెలిసేటప్పటికే నీ చేతివేళ్లు చిన్నవయిపోయాయి. అలా వున్నాయేమిటని నేనడిగితే "దేవుడికి నా మీద కోపమొచ్చిందిరా", అన్నావు కన్నీళ్లు పెట్టుకుంటూ. కొన్నాళ్లకు నీ కాళ్ల వేళ్లూ పొట్టివయ్యాయి. అప్పుడూ అదే జవాబిచ్చావు. మరి కొన్నాళ్లకు నీ చేతి వేళ్లనుంచీ, కాలివేళ్లనుంచి రసులు కారాయి. నాకు భయమేసింది. అమెరికన్ హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్లాను. వాళ్లు మందులిచ్చారు. డ్రెస్సింగ్ చేశారు. రోజూ ఎలా డ్రెస్సింగ్ చెయ్యాలో నాకు చెప్పారు. అప్పటినుంచీ నేనే డ్రెస్సింగ్ చేసేవాణ్ని. నన్ను చూసి కన్నీళ్లు పెట్టుకునేదానివి.

ఒకనాడు నాకు కోపమొచ్చి "నువ్విలా బాధపడితే నేను ఎచ్చిపోతానంతే" అన్నాను.

గబుక్కున నాదగ్గరకొచ్చి "ఎప్పుడూ అలాంటి పాపిష్టి మాటనకు. బతుకు బతకడానికిరా. నాకిలాంటి జబ్బొచ్చినా నేను బతకడం లేదూ" అన్నావు.

మళ్లీ నేనెప్పుడూ ఆ మాట అనలేదు.

నాకు వంటావార్పూ నేర్పావు. ఓరోజున రోజులాగే నేను అన్నం, కూర వండి నీకు పెట్టాను. స్పూన్‌తో అన్నం తింటూ తలొంచుకునే వున్నావు. నాకనుమానం వచ్చి చేత్తో నీ ముఖం ఎత్తి చూసాను. నీ కళ్లల్లో నీళ్లు. నాకూ కన్నీళ్లొచ్చేశాయి.

"ఎందుకమ్మా ఏడుస్తున్నావు" అంటే, "నేను వంటచేసి నీకు పెట్టడానికి బదులు, నువ్వే అన్నీ చేస్తుంటే చూడలేకపోతున్నానురా" అన్నావు.

"నువ్వు నాకమ్మవు అయితే, నేను నీకమ్మను" అన్నాను.

అప్పుడు నీ ముఖంలో ఏదో తృప్తి నీ కళ్లల్లో వెలుగు.

నువ్వు గోరుముద్దలు తినిపిస్తుంటే, నేను చేసిన అల్లరి నాకప్పుడు గుర్తొచ్చింది. పెరుగన్నం ముద్దలు పెడుతూంటే "ఎర్ర చీమలున్నాయే, నాకొద్దు" అని నేనప్పుడు, "ఎర్రచీమలున్న పెరుగన్నం తింటే నీ కళ్లు ఎంచక్కా పెద్దవవుతాయిరా" అన్నావు. నిజమే కాబోలనుకున్నాను.

పొద్దుటే వంట చేసి నీకు పెట్టి కాలేజీకి వెళ్లేవాణ్ని. నేను తిరిగొచ్చేదాకా ఏవో పుస్తకాలతో కాలక్షేపం చేసేదానివి. రాత్రి నేను చదువుకుంటుంటే నా గది గుమ్మం దగ్గర కూర్చునేదానివి. కాలేజీ కబుర్లు చెప్పమనేదానివి. నేను చెబుతుంటే ఒక్కోసారి "నిజమేనా" అంటూ ఆశ్చర్యపోయేదానివి. అలాంటప్పుడు నీలో నాకు చిన్నపిల్లలే కనిపించేవారు'

ఎప్పుడన్నా నేను సినిమా చూసివస్తే ఆ కథ చెప్పమనేదానివి. చెప్పేవాణ్ని. ఒక్కోసారి కొంత కల్పించి చెప్పేవాణ్ని. నువ్వు ఇట్టే పసికట్టేదానివి. "పోరా అంతా వట్టిదే" అనేసేదానివి.

"మరా సినిమా బాగోలేదే. నీకు బాగుండాలని కొంత కల్పించేను" అంటే, "అయితే ఇంకొద్దులే" అనేసేదానివి నవ్వేస్తూ.

డిగ్రీ ఫైనలియర్‌లో నేనొకమ్మాయిని ఇష్టపడి ఆమెనే పెళ్లి చేసుకుంటానంటే, నువ్వు తెల్లబోయావు. నా ముఖంలోకి అలాగే కొద్దిసేపు చూస్తుండిపోయావు.

"అప్పుడే ఎంత పెద్దవాడివై పోయావురా" అన్నావు.

వెంటనే తలెత్తి నీ వంక చూశాను. నీ ముఖంలో కోపం లేదు. నన్నింకా చిన్నపిల్లాడిగానే చూస్తున్నట్టనిపించింది.

నీ సమాధానం కోసం ఎదురుచూస్తూ నిలబడ్డాను.

"నీ ఇష్టాన్ని నేనెప్పుడు కాదన్నానురా. ఆ అమ్మాయికి నా గురించి చెప్పావా?" అని అడిగావు.

తలూపాను.

మళ్లీ రెట్టించి అడిగావు.

"చెప్పాను" అన్నాను.

మర్నాడు సుజాతను ఇంటికి తీసుకువచ్చాను. మహాలక్ష్మిలా వుందన్నావు.

వేసవి సెలవుల్లో ఆమె తల్లీ, తండ్రీ వచ్చారు. నీతో మాట్లాడారు.

"నువ్వు విడిగా వుంటే ఈ పెళ్లికి తమ అభ్యంతరం లేదు" అన్నారు.

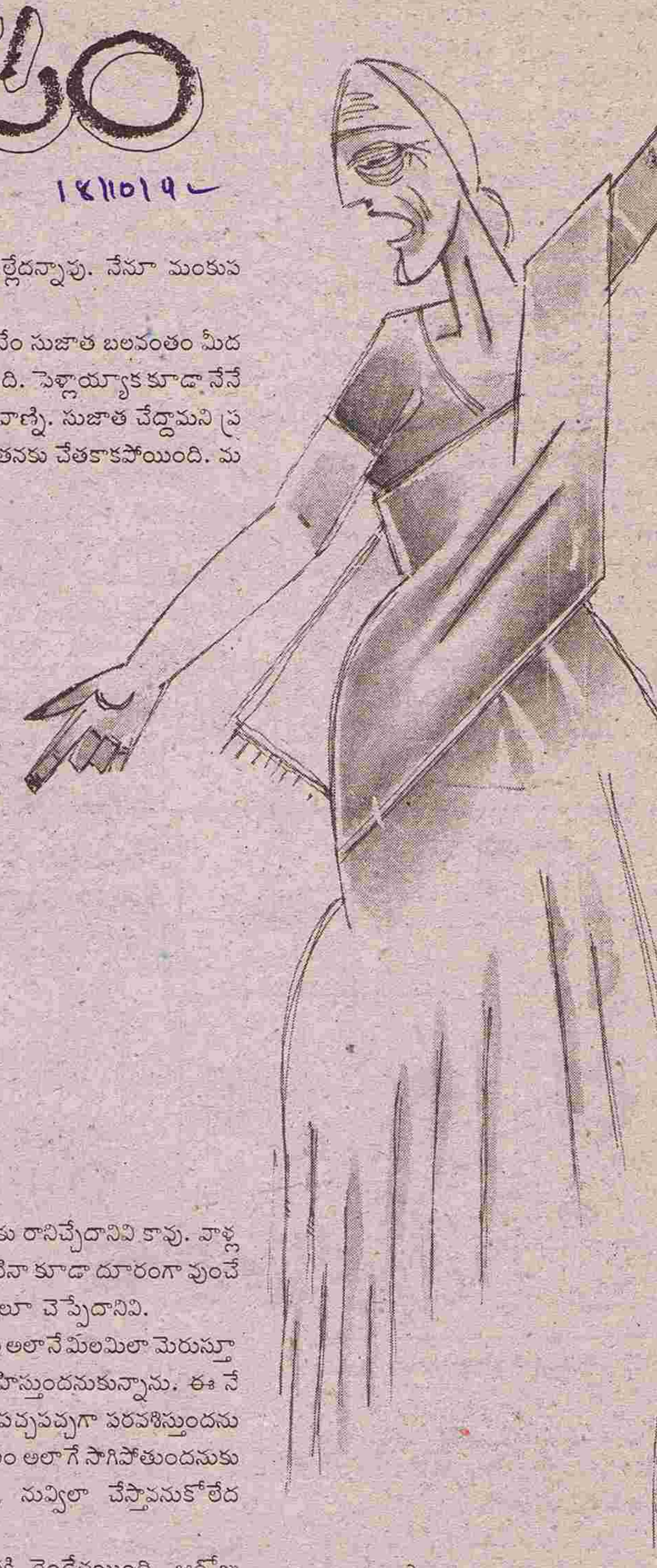

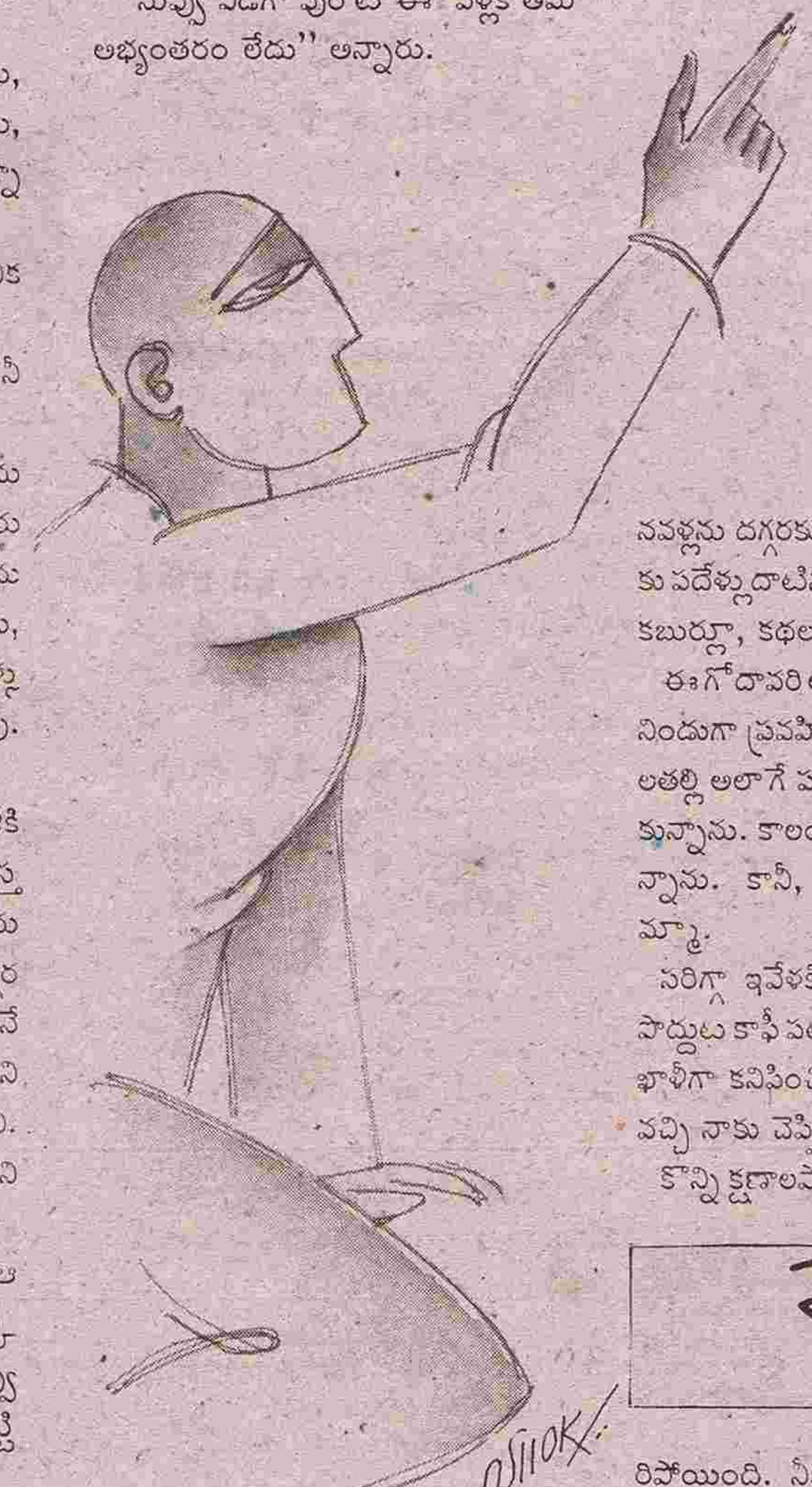

"అలాగే" అన్నట్లు తలూపావు.

"అలాగయితే కుదరదు. అమ్మ నాతోనే వుంటుంది" అన్నాను వాళ్లతో గట్టిగా.

ఏ విషయం తర్వాత చెబుతామంటూ వాళ్లు వెళ్లిపోయారు.

ఆ రోజున నువ్వు అన్నం తినలేదు. నేనెంత బతిమాలినా ససేమిరా అన్నావు.

నా కోసం, నువ్విష్టపడ్డ అమ్మాయిని వదులుకోడానికి వీల్లేదన్నావు. నేనూ మంకుపట్టు పట్టాను.

ఎలాగయితేనేం సుజాత బలవంతం మీద మా పెళ్లయింది. పెళ్లయ్యాక కూడా నేనే డ్రెసింగ్ చేసేవాణ్ని. సుజాత చేద్దామని ప్రయత్నించినా తనకు చేతకాకపోయింది. మనవళ్లను దగ్గరకు రానిచ్చేదానివి కావు. వాళ్లకు పదేళ్లు దాటినా కూడా దూరంగా వుంచే కబుర్లూ, కథలూ చెప్పేదానివి.

ఈ గోదావరి అలానే మిలమిలా మెరుస్తూ నిండుగా ప్రవహిస్తుందనుకున్నాను. ఈ నేలతల్లి అలాగే పచ్చపచ్చగా పరవశిస్తుందనుకున్నాను. కాలం అలాగే సాగిపోతుందనుకున్నాను. కానీ, నువ్విలా చేస్తావనుకోలేదమ్మా.

సరిగ్గా ఇవేళకి రెండేళ్లయింది. ఆరోజు పొద్దుట కాఫీ పట్టుకొచ్చిన సుజాతకు నీ గది ఖాళీగా కనిపించింది. వెంటనే కంగారుగా వచ్చి నాకు చెప్పింది.

కొన్ని క్షణాలపాటు నా మెదడు మొద్దుబారిపోయింది. నీకోసం అంతా గాలించాం. మన బంధువుల ఇళ్లకూ, స్నేహితుల ఇళ్లకూ వెళ్లి చూశాం. పేపర్లలో ప్రకటించాం. నీ ఆచూకీ తెలియలేదు. కనీసం నీ గుర్తులూ కనిపించలేదు.

నిజమే, నీ జబ్బు ముదరకపోయినా తగ్గుముఖం పట్టలేదు. అయినా, నేనెప్పుడన్నా విసుక్కున్నానా? మరెందుకు శాశ్వతంగా వెళ్లిపోయావు. నువ్వు నాకు చెప్పిన బతుకును నువ్వెందుకు బతకనివ్వలేదు? మాటతప్పేవెందుకమ్మా?

నా ప్రతి చర్య అర్థం చేసుకునే తెలివితేటలు నీకున్నాయని తెలుసు. అయినా నువ్వు...

ఇప్పటికీ నీ తెలివితేటల మీద నాకు నమ్మకమే. బహుశా అమ్మ అంత తెలివైంది ఇంకేదీ వుండదేమో అని నాకిప్పుడనిపిస్తోంది.

"ఇలా ఎన్నాళ్లు వీళ్లకు గుదిబండగా వుండనా" అనుకున్నావా?

"నీ సుఖమే నే కోరుతున్నా" అనుకుంటూ వెళ్లిపోయుంటావు కదూ?!

ఎంతపని చేశావమ్మా. నా కన్నతల్లీ, నా బంగారు తల్లీ...

కె.వి.యస్. వర్మ